

2. "СВОБОДА" (LIBERTY) FOUNDED 1893 Ukrainian newspaper, published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J. Owned by the Ukrainian National Association, Inc. Edited by Editorial Committee. Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1914 under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:	
Three cents a copy	
One year	\$ 7.00
Six months	\$ 3.75
Three months	\$ 2.00
Friday's issue (with Ukrainian Weekly):	
One year	\$ 2.00
Six months	\$ 1.25
Three months	\$.75
Foreign and Jersey City Rates:	
One year	\$10.00
Six months	\$ 5.00
Three months	\$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
3 Канади наслідати пошти гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Тел. "Свобода": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016.
Адреса: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКІ ПОДАТКИ НА 1934 РІК У РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ

Ще 31-го травня московська комуністична центральна видала постанову про сільсько-господарський податок на 1934 рік. У радянських часописів ця постанова, що має силу закону, видрукувана 1. червня. Московська влада в цьому законі вже виступає без "файрового листка", бо всім, "українським", "білим" і "комуністичним" друкують тільки імена Калініна, Кудашова та Енукідзе, як заступників центральної державної влади, але ні словом не згадують про уряди "самостійних радянських держав" — України, Грузії, Вірменії й інших.

Постанова московської влади про сільсько-господарський податок відбиває в собі, як у зеркала, суцільне політичне й економічне похитання в радянській державі.

З таблиць оподаткування бачимо, наприклад, що на Україні вже в травні було існує більшеший податок, що вносять там не буде. Через те оподаткування України щодо бароболі, тютюну, баштанів, городини і т. п. менше ніж в інших частинах СРСР. Більшеший податок на сільсько-господарський податок. Селяни мають заплатити першу половину податку до 15-го жовтня.

Раніше Москва накладала податки на всі ділянки сільсько-господарства. Чим культурніше було господарство, тим більше мусило платити, навіть на шкоду дашу розвитку самого господарства. Через те занепадо в СРСР культурне скаротство, полярство й північність.

Селянам було вигідніше порізати свою худобу, видувати пчоли, щоб не працювати даром на більшеший державу. Щоб зроби ти кінець дашу руйні, московські комуністи ухвалили, що в 1934 р. цілком звільняється від оподаткування худобу всіх видів, пчоли, крики і пчоли. Відомо також, що через надмірне оподаткування в минулому роках дуже підупала в СРСР культура цукрових буряків. Це примусило Москву проголосити в новім законі, що "засів цукрових буряків цілком звільняється від оподаткування". Такамо звільнено від о-

БИТВА ПІД ТАНЕНБЕРГОМ

Багато тепер в німецькій та в іній пресі пишуть про ту битву, яка створила славу Гінденбургові й завдала перший тяжкий удар російській армії в світовій війні. Битву цю називають Німці битвою під Таненбергом, а Росіяни називають її битвою під Сольхав. Як відомо, в цій битві цілком розбито армію Самсонова. Числа вбитих з російської сторони точно не знають, але знають, що згинуло найменше 80,000 жовірів та офіційно російської армії.

Для нас, українців, ця битва має бути памятною тим, що в ній полягли вбитим, а також були покарчені майже виключно ті воїки, що походили з України. Аж в цій битві найбільше потерпіли гвардійські дивізії, які завжди, найменше на 80 відсотків, формувалися в Росії з українців. Отож у цій російській битві вбито й покарчено найменше 200,000 вітук української нації. За інтереси Росії, гнобительські України, вмирали українські герої-воїки, які чесно виконували на кинений ім обов'язок.

Всі описі цієї страшної битви, як німецьких так і російських, чи, як їх чужих, виходить, що всім незвичайно вражає хоробрість і відвага боївців частин. Трудно знайти в історії останніх війн такі приміри, які дорівнювали б своєю хоробрістю і безстрашністю тому, що тоді виявили гвардійські полки. Це, разом з тяжким болем і жалем за погиблими синами українського народу, наповнює нашу душу й серце гордістю й радістю, що лицьарський ух славного Запорожця та козацтва жині й досі в українському народі. Це дає нам заохочення, як ми зуміємо боротися з честю й відвагою за інтереси тієї держави.

Коли перечитуєш різні спогади учасників тієї битви, описи її фахівців, оцінку її, чи іношій акції, то приходиш до одного засадничого висновку: що російська армія потерпіла під Таненбергом розгром лише тому, що не мала відповідного командування. Вона мала окремих хоробрих і гарних воїків-керівників, як сам командант армії Самсонов (козак), що застріляв, побачивши свою невдачу, як командант одного корпусу, генерал Мартос (Українець) та інші.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ПРОВЧИВ ЗЕМЛЯКІВ ШАНУ. БАТИ СВОЄ.

Англійського мистця Генрі Вуда здавна обурювало, що англійська публіка приймає з упередженням англійських композиторів і музиків, а за те, часто зовсім безосновно, пропадає за чужими. Перудиском московської музики тишається великою, зовсім нездаженою популярністю.

Щоб дати Англійцям побачити себе в правдивім зеркалі, цей музик подавав від якогось часу свої твори під ім'ям Павла Кленовського, бучимого молодого, многонайденого Москаля. Артистичні критики широко розпинувалися про цього невідомого Кленовського та його подиву гідний музичний талант. Коли Вуд, не можучи подати дашу подробиць про цього талановитого Москаля, остаточно його поховав, себто сказав, що він помер, критики розширили широко, яку то велику втрату потерпіла музика світа через цю смерть молодого гения.

По 5 роках такого дурення Вуд розкривав перед англійською публікою свій обман і каже: дивіться, які ви гупи і своє шануванням чужого! Якби я був подав вам ці самі музичні твори, і сказав, що це я їх писав, ваш земляк, такий Англієць, як ви, то ви були б підняли носи догори й з погордою сказали: Еге, шкода слухати.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

В черврь, дня 6. вересня вночі помер Гнат Гаврилюк, член Тов. Укр. Клубу Подступовий, вік 70 У. Н. Союзу в Джерсі Сіті, Н. Дж. Покійний родився в селі Денисів, повіт Тернопіль. Приступив до У. Н. Союзу в листопаді 1915 р. Покійний брав живу участь в українському житті в нашій громаді і ніколи не відмовляв жертви на потреби Рідного Роду. Покійний полишив троє дорослих дітей: Ольгу, Евгєна і Матвія.

Похорон відбувся в похороні 10. вересня 1934 р. в годині 9-ї рано з дому сина Матвія під ч. 121 Clark Ave., Jersey City, N. J., до церкви св. Петра і Павла при Суксєсі Грін вул.

Просимо урядників і членів нашого товариства взяти участь у похороні.

Вічна Річму Память.
В. Кушнір, рек. секр.

Як видно, англійська влада за два покоління багато не зміняла: Це дає Англієць не мають пошанування до свого, це дає божі чолом перед чужим, це дає своє хвалити тільки тоді, як воно уходить за чуже.

ЧИ ЗМІНИЛОСЯ АНГЛІЙСЬКЕ "СНОВІБ"?

Не змінялася теж, видно, англійська адача щодо своєї здібності розкривати такі сторони людських вдачі при помочі відповідних драматичних спрепарованих ситуацій. Десь у 1912. році в суперечці за англійську вдачу, що розв'язалася в одному лондонському клубі, один англійський автор представляв Англієць за "сновіб", себто людей, що шанують аристократу як вищу характерну людину. Коли його противники зажадали доказу, автор заохочився з ними, що він буде в найближшій місій Лондону, в найбільшій місій час дия, провадити по "пені" десять футбольних баніт (кож 50 фунтів) і не продає за дві години навіть п'ять таких банітків, якщо він буде одитий бідно. Обі сторони признали це добром спробом. Актор перебрився а бідну оду, і справді продав банітків по "пені", а за дві години продав тільки два, і то один купив чужинець, а один Англієць за Манчестеру, шови таку лондонську пам'ятку.

КРИЗА ПАРТІЙНОЇ СИСТЕМИ.

У стеїтї Каліфорнії мають бути цієї осені вибори на губернатору стеїтї. До цих виборів стає як кандидат демократичної партії Антон Синклер, одна з найбільше барвних постатей Америки.

Звісний він широко поза Америку зі своїх письменницьких творів. В Америці його знали менше, бо він усе був з переконання радикалом. Належав усе до якогось соціалістичної партії, а останніми часами навіть трохи симпатизував з комунізмом. Значить, він стояв за основу перебудову суспільного порядку.

Цього року цей пропагатор непопулярних основних переворотів пустився кандидувати на публічний уряд з демократичної партії. Партійні політики спершу взяли заяву Синклера за жарт. Можливо, що й він самий зпочатку її так трактував. Але з часом це показалося можливим, і Синклер став справді трактувати свою кандидатуру серйозно. При правиворах, що відбулися кілька днів тому, він дістав подавляючу більшість голосів та став офіційним кандидатом демократичної партії.

Демократична партія з цього не зовсім задоволена. Синклер кандиде на програму, яка демократичним лідерам не подобається. Говорить він приміром, що закрити зприводу кризи фабрики треба відкрити для безробітних; що землю, яка стоїть обдогом, треба віддати потребуючим землі, та що робітників мають мати на старість пенсію від стеїтї. Таких річей демократична партія ще ніколи не говорила. Такі річі вона все вважала політичною ересю.

Однак, з другого боку, ці річі роблять партію популярною. Демократична партія ще ніколи не дістала такої переваги над республіканською, як тепер, коли партійний кандидат виступив з такими радикальними ересями. Це дає велику лекцію не тільки демократичній, але й республіканській партії, яку популярність можна здобути платформою, що бореться в якісній рішучій спосіб розв'язувати пекучі питання дня. Ця лекція певно не забудеться. Як довго такі пекучі питання будуть виринати, так довго будуть виринати люди, кандидати й напрямки, які будуть обстоювати такі рішучі виступи.

Під впливом таких виступів буде заломлюватися старий політ партій. Партії будуть заставлені заявлятися за чи проти подібних пропозицій. Стає з одного боку рішуча консервативна партія, з другого боку рішуча поступова партія.

ЯК ШЛЯХТИЧ ВІЙШОВ НА ПІМСТІ

(Оповідання).

— Діти? — Коли прийти? — спитав Федь.
— Двоє.
— Що він є?
— Господар в Качорині.
— Караний?
— Ніколи.
— То зараз будеш! — погадав комісар і доповів голосно: — Федь Закотило! Ти по-пийки на свідка. Мусиш казати щирю правду. Тяжкий кримінал же тебе, як збрешеш!
— Як збрешу, то й повістим мене!
— Ти мабуть лаяний?
— Ні, пане комісарю. Я цілком не лую.
— Колиж би заносить खुхою. Прирусьня ближче і свиху на мене.
Федь нахилився над столом і хукуху.
— Гм. Справді дух його чистісенький, без сліду горілки... Та се йому не поїде! — погадав комісар.
— Я з тобою побалакаю пізніше, — сказав комісар голосно. — Тепер ти лаяний. Написи би дурних і засинаєш би.
— Нехай мене побє рука божя, як...
— Тихо! — поребита комісар, нетерпеливо позираючи на годинник.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

взяти комісаря Бельчарського. Не треба було дуже намовляти.
Комісар побіг до бюро, дашив для старости писульку, що завтра ітих важких справ не будують, і він дозволяє собі взяти коротеньку відпустку. Вхопив рушницю і торбу, замикаю на ключ коридор, що вів до мешкання і до арешту з Федьком, ключ сказав до торби і пішов. Перед старостом вже стояла коляска з панком. Комісар присівся, фирман дашува багатом і за коляскою закурилося.

Староста не противився такому прогулку свого комісара, бо він свою урядову роботу все робив. За те, як Бельчарський вернувся з поховання не з порожніми руками, то частина селі добачи, деколи й іше добачи ішла на стіл старости.

До двора в селі, де заповідано поховання, комісар і його товариш приїхали смерком. В дворі був гамір, гарні музики. То дідич справляв своїй жині іменини. Бельчарський зарп пішов до Кравця, де граля в карти. Грам, і ініш грали до білого рана. Молодші гуляли такамо до білого рана. Не виспаним годі було йти на поховання. Всі пішли спати, і спали поза волю дич. Дідич відпустив нагінку, бо дич вже ставали коротші і не виплатились так пізно зачи-

нати. Поховання дідич відважлив, азяв його на бік і промовив шепотом, цілий трясучися:

— Дайте мені ваші коні, бо я пригадаю собі дуже важку урядову справу. Це нині мушу бути в старості!
— Та так пізно? — спитав панок. — Вже по борових годинах.
— Хоч би опівночі! Мушу, мушу!

Вачучи стрівожене лице Бельчарського, панок вишле дашу фирманов приказ, щоб зарп запрягав коні. Комісар азяв свою рушницю і азяв з хати вишлов хлядцем, не попрощавшись господарю. Лиш панковий шептук до вуха:

— Виправдайте мене перед господарем. Скажіть йому, що я відваж нагло, пригадавши собі щось. Се не буде брехня, бо такти там є. Скажіть йому, що в тієї останній хвилині я не міг зняти й його самого, ні його дороборічки.

В ті хвилі з хати вишлов і до них приступив сам господар. Побачивши запряжену коляску і Бельчарського з рушницею і з зацем в руках господар промовив:

— Віткітає, пане комісарю! Так, вам пильно, що й не приїшли до мене попрощатися?
— Я... Я... Я боявся, що не пустите мене, а я мушу іти! — вивобтав комісар.

ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ

(3 нагоди 100-літнього роковини народження поета).

(3)

Поетова душа, що росла й розвивалася у вілчань горах
буковинських Карпат, не хотіла
підчинитися жовнірській рутині
вона протестувала. Проти
той протест ми відчуємося
з віршів:

В АРЕШТИ.

І опинив вже мине,
Бачу зима догори,
І кариати замінив,
Коло стою сном праски.

Спинобайте, мій брате,
Бо ям добре спочивати,
Але я не ніколи,
Бо я кайданам, бо-м в неволю.

І за що мене кували?
Що рипітний раке запали!
Я бам думаю, що від півті
зброя мусить червоїти.

Щоб бо зброєю се каловочу?
Най хотіло, ми клямо хочуть!
Не вини, си коло крати,
Там шездари скривати.

А в другому си вікноше, —
Чоніс мисль — мій сонце!
Та, як хочуть, грати, грати,
Мусить струни са пирати.

Так, наї струни се покочує,
Бо я косо жовнірську знаю,
Бо я косо, що в войску знаю,
На шездари заспівую.

Так, все я загублюю,
А кидати що косо ному,
Загуби в сирини куті,
Або я звиди мусить куті.

По віні Федькович вернувся
до Чернівців. З батьком
не любив сходитися, маючи
кіль на нього за те, що той
кляв його до війська та й
що лихо обходився з матір'ю.

В Чернівцях заприятелював
з місцевим поетом і письменником
професором Найбаєром,
котрий забув великий
злив на нього. Потім позна-
йомився з українськими сту-
дентами Кобилянським і Гор-
бачем, а ті, довідавшись, що
як писав вірші по німечки,
спонукали його творити по у-
країнськи. Федькович тоді на-
писав кілька поезій для бро-
шури Кобилянського. Від те-
пер вже почав писати по у-
країнськи досить багато.

В Чернівцях побув він півтора
року і як його позив відхилив
явно до Смердурову, він пі-
шов з полком і звідти після
своєї творчої до львівської
газети „Слово“.

1862 року редактор „Слова“
Ладислав видав збірку його
творів з біографією поета і
переднім словом редактора, в
якому невзначай звеличав його,
порівнюючи його майже з
Шевченком.

Не дивом. До його часу ав-
стрійська Україна не видала
ще була поета, який став би
був на пьєдесталі правдивого
співача духа.

Про Федьковича заговорив
тепер вель український на-
род по обох боках кордону.
І не лиш Українці піднесли
величало. Про нього виска-
зался з великим признанням
також російська критика. О-
дні з найбільших російських
письменників, Тургенєв, писав
до Драгоманова: „У творчості
Федьковича без жерельна вода,
а все інше (тобто твори ін-
ших тодішніх галицьких пись-
менників, що старалися пи-
сати по російськи), або туман-
ний сутінок або сморід тру-
па“.

Найкращим однак доказом
про високу якість творчості
Федьковича є те, що вибір
його творів переживає також
на чужій мові, між іншим
Златовратський переложив його
збірку творів на мову росій-
ську.

В році 1863 поет занедужав
тяжко, звеличався на довший
час від війська. Він вернувшись
на Буковину, перейшов на пра-
вописання і прийняв імя Юрій.
Тай уже не називав себе Оси-
пом Гординовичем, але Юрієм
Федьковичем.

Федькович писав також по-
літичні і ті його твори Нім-
ці прийняли з дуже прихиль-
ною критикою, визнаючи в
Федьковичу великий творчий
талант.

Ми однак полишимо ту його
творчість на боці, бо для

нас відігравали велику роль
гальми його твори писані по-
українськи, бо лиш ними про-
мовив він до широких украї-
нських мас.

Його читала з захватом ці-
ла українська земля, а Західна
Україна пила його творів, як
живучу воду. Він перший ви-
вів західних Українців на ши-
рокий шлях літературний, по-
якому вже свободно могли сту-
пати такі великі майстри сло-
ва на Західній Україні як
Франко, Кобилянська, Стефа-
нік і інші.

У творчості Федьковича зна-
ходимо немиручі образи, взяті
з життя військового, дальше
з життя наших Гуцулів —
той вітків українського наро-
ду, серед якого поет народив-
ся і виріс. Великі образи на-
має він як у формі пісеньки
так і в прозі. А маює він їх
так захоплюючо, так сердеч-
но, як може ніхто інший, бо з
ніжності свого серця. Ось
як описує він почуття сина до
мами:

Ой, немечка старенька
Піше ми водно,
Що там зима тяженька,
А їй студено;

Нема, нема ті кому
Врубати дрінець,
Бо їй синок один в тому—
Шкарський стрілець.

Не видержує синівське серце:
І спомини як поломив,
Полегли як ітти:
А вітер з ним же дє в догнє,
Бо годі мій так.

Бо він летить до матінки
Старої доми,
Дроєньє ті вруботоньки,
Бачу хату нагрі.

Така сама ніжність сердечна
тисється золотом ниткою у
всіх його творчостях, я-
кі критика порівнює до Марка
Вовчка.

Крім своєї письменницької
діяльності поет — старается
помогти своєму народові й на
інших ділянках. Українське
шкільництво в австрійській У-
країні дуже кужало, не маю-
чи навіть підручників чистою
українською мовою. Він хоч
частинно постарався в тому
помогти. В 1866 році заади-
бував, але задля фінансово-
го правопорушення він бувковський
православна консисторія, ні в
два роки потім галицька
шкільна рада не хотіли його
приняти. Та в серпні 1869 року
міністерство іменує його
шкільним інспектором, тай
співаник, що він прилагодив.
приймає до народних шкіл.

Зрезуїнувавши з інспекто-
рату, став був на короткий час
редактором видавництва львів-
ської „Просвіти“. Там пробув
лиш 14 місяців і вернувся на-
зад на Буковину.

В 1864 році він із буковин-
ськими народниками заснував
видавниче товариство „Руську
Бесіду“, що почало видавати
написи „Буковини“, який він
став редактором. Заснування
на Буковині цього товариства
зробило на нього велике вра-
ження, бо з того приводу на-
писав поет повний сил і ту-
ті вірші:

Заруй, туре, буйний, туре,
Буковинський отуре,
Най тай жовне зирокоче,
Як громи во бурі.

Щоб розлізти мій ох Душу
Та аж до Дунаю,
Що ми Сіку закованим
В буковинський ярмо.

В 1866 році земліки святу-
вали вродчоту 20-літній юві-
лей його письменницької дія-
льності. Але небагом він за-
пам'ятав і 11 січня 1868 року по-
мер. Похорон відбувся дуже
величаво, а на його гробі на-
червовеним цвирати стоїть
гарний пам'ятник.

Цього року святкуємо
100-літній уроджені Федьковича.
Уродив, а не його серця. Бо
він не вмер, а живе між нами
і буде жити так доки, доки
буде жити так слово серед
народу української Землі. Він

не вмер, бо й сам не вірив,
що поет умирає, коли писав:

Чого прийшли ви з сніжком?
В святому храмі що шукать
Пройшли, сніг ви України?
Ті пророка поминають,
Моя би мерця у домояви?
Мабуть пророки прагали гинути?

Ні, ми вітаємо сьогодні Ю-
рія Федьковича, великого бу-
ковинського солов'я, серед
нас — живого, бо чуємо його
слова, чуємо, як він промов-
ляє до нас.

І тому кличемо:
Не вмер поет!

Віктор Купченко.

Віннічєн.

(Конєць)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

З УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ
СКАРБНИЦІ.

Український наїд має бага-
то народних приказок, які є
його скарбом. Вони походять
від людей і для людей. В кож-
дій приказці криється велика
наука, яку тільки треба схопи-
ти, себто знайти відповідні
порівняння. Наприклад:

1.

Яке дерево, такий клин.
До цього додати:
Не трудно натури батька
Синови надбати.

2.

Яка грушка, така й юшка.
З цих сів примір буде:
Матусі натури доня
По вік не забуде.

3.

Яке коріння, таке й насіння.
Чом не пам'ятати,
Що з насіння також коріння
Мають виростати?

4.

В своїй хаті, своя правда
і скля і воля.
Щоб держава збудувати,
Треба силу мати мати.
Аж тоді її збудуєм,
Коли в згоді жити будем!

5.

Один за всіх, всі за одного.
Цей клин в словах пам'я-
таєм,
Та на ділі забуваєм.
А це діло людське й Боже
Лихо зникнути поможе.

6.

Хто під кім яму копає,
Сам в неї впадає.
Хоч і впаде він ще й далі,
У глибин копає,
Бо в руйні, не в будові,
Він віднобує має.

7.

Без Бога ні до порога —
Так говорять люди.
А богушени про Бога;
„Не було й не буде“.

8.

За сиротою, Бог з калиткою.
Принюдака ці тільки в того,
Місце в серцю має,
Хто убогого сироту
Щедро споміає.

9.

Покірне теяляко дві матки
се.
Як покора з покорою,
Це в ачака гарна;
Як стріється із гордістю,
Безвартісна — марна.

10.

Не все золоту, що бли-
щиться.
Не ціниться людину,
Що гарна на вроду.
А характер, шира праця,
Для свого народу.

11.

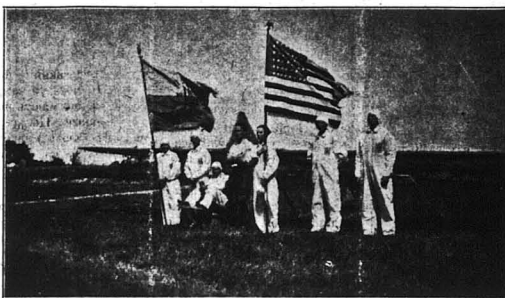
А бодий той здоров був,
Хто горілку роздобув,
Хто так часто промовляє,
Той здоров'я мало має;
Він бажав всім усяди,
Сам приймає лихо в груди.

Посієв Буката.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХА-
ТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ
ЧАСОПИС „СВОВОДА“.

Укр. Летунська Школа ОДВУ має дотепер покищо тільки БЕЗ-
МОТОРНИЙ ЛІТАК (так званий „глайдер“, без якого школа, як така,
не може існувати). На знімку бачимо МОТОРНИЙ ЛІТАК, біля якого
стоять ученики, що мали лекції мотору. Управу Летунської Школи
робить заходи, щоб закупити для школи якнайкраще моторовий
літак.

Ученики Укр. Летунської Школи (ОДВУ) при відкритті площі,
на якій починали свої практичні вправи на БЕЗМОТОРНИЙ
ЛІТАК. По середині бачимо інструктора Б. Гігана та кількох уч-
нів, що з літаком ОДВУ вийшли на площу, де починали свої
перші досягнення лету.

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ ГОЛОДУЮЧІЙ УКРАЇНІ УЛАШТУЄ

ВЕЛИКИЙ БАЛЪ

В САЛІ WEBSTER MANOR, 125 E. 11th ST., NEW YORK CITY
В СУБОТУ, ДНІА 20-ГО ЖОВТНЯ (ОКТОБЕР) 1934 РОКУ

Початок в годині 8-мії вечір.

Увага: З огляду на важку ціл просимо всі організації і
товариства в Нью Йорку і околиці в той день ласкаво зде-
ржати від улаштування підприємств і прибути до нас у
гості.

ОРХЕСТРА М. ГАЙВОРОНСЬКОГО

починає свої

ПРОБЫ

на

15-ГО ВЕРЕСНЯ С. Р. (SEPTEMBER 15, 1934)

о годині 10-тії рано

В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ,
217-19 EAST 6th STREET, NEW YORK, N. Y.

ПРОШІ

ДО КРАЮ ПЕРЕСИЛАЄМО
В ДОЛЛАРАХ І
ТЕЛЕГРАФІЧНО ДО
ВСІХ ЧАСТИН СВІТА,
СКОРО І ДЕШЕВО.

ПРОДАЄМО ШИФАРТИ на всі лінії до
краю і з краю до Америки. Полагодуємо всі
країні справді дешево і після прямих.
ПРОДАЄМО І ВІМІНКОМО доми і фабрики
і полагодуємо всі тутешні справи реальності.
В кожній справі просимо кождого Украї-
ни в Америці улаштувати в повний справді
до свого українського бора кожного властиве-
лем від 20 літ в Англії Парку. Адреса така:

ANTHONY D. PASHUCK
322 NORTH 8th STREET, PHILADELPHIA, PA.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

які опрацював і видав

М. О. ГАЙВОРОНСЬКИЙ

на мішаний хор.

1. Живи, Україно.

2. Невістоночка, пісня з Полісся.

3. Вербож моя, пісня з Полісся.

4. Одкалі з'являю схилю, пісня з Лемківщини

5. Моя жила, пісня з Лемківщини.

Повищих 5 пісень продаємо за \$1.00.

6. Коліяда, Гуцульське Різдво.

7. Пльєс, Гуцульське Різдво.

8. Кругльни, Гуцульське Різдво.

9. Шедарівка, Гуцульське Різдво.

Повиши 4 пісні продаємо за \$1.00.

Всі повиши пісні можна одержати в книгарні
„Свобода“. Висилаємо тільки по одержанню на-
діймості

„СВОВОДА“
61-43 GRAND ST., (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

в тому напрямі, щоб уникну-
ти двох небезпек, однаково
страшних: однією з них є ні-
мецька агресивність, а друго-
ю активне вмишання азійсько-
го питання збройним шляхом.
Це останнє є дуже важливою
частиною проблеми Тихого
океану.

Здоровий розум кажє нам,
що найкращою безпекою, я-
ку ми могли бажати відносно
цього, було б тісне зближення
між Англією, Францією та І-
талією з одного боку і вичі-
куюче становище щодо Росії
з другого. На жаль, досі-
вже вичерпано всі аргументи того
здорового розуму, якого я-
краз бракує всім тим, що захо-
пляються комо організації єро-
пейського миру. Замість того,
що тільки труднощами гляняти
проблему в вічі, їх все якось об-
ходиться поводити, а це є і не-
розумно і не веде ніяк до ці-
лі.

Перша трудність, це дове-
діння Німеччині до розуму.
Ми всі є того переконання,
що одним способом для
цього, є виказати Німцям їх
безсилля. А Німці відчують
це лише в тому разі, коли бу-
дуть мати проти себе об'єдна-
ну Антанту: Англію, Францію
і Італію. Другою трудністю є
те становище, яке треба зняти
того виходу досі прихова-
ного конфлікту між Росією і
Японією. Якщо цей конфлікт
вибухне — а день його вибу-
ху може ближчий, як це де-
хто думає — то західній Єв-
ропі не треба в його актив-
но вмишуватись, бо наслідки
такого вмишання можуть бути
для Європи досить гірші. Для
Англії і Франції було б краще
погодитись на те, щоб Япо-
нія в Азії завела порядок, що
в свою чергу може бути пре-
людією до втрачі колоній у
ті часті світа, ніж допустити
до нової смути в Європі, яка
означала б повну руйну для
всіх.

Кольонізація в Азії, як це
було перед сотнею літ в По-
луудній Америці, дійшла до
свого фатального пункту.

Прискорений зріст японської
воєнної могутності, якому
сприяв анархічний стан відно-
сини в Європі, не може даль-
ше „продовжуватись“. Логіч-
ним наслідком цього буде я-
понська гегемонія в Азії. Ії
не зможе ніхто перешкодити
там заперти. Це є вища
логіка ходу всіх справ. Це
означає активізування в жи-
ттю жовтій силі, а це не мо-
же нас радувати. Однак за-
кони історії вказують, що од-
ні панування заміняються дру-
гими і що це була б зайва
спроба перешкодити новій
ролі піднесити до зеніту.

Європа мусить скоро ріди-
ти, чи вона має дати Японії
вільну руку в пануванні А-
зії, чи виникнуть надзвичайно
ризикову карту та стати на
позиції між бійними й жовти-
ми.

СОНЯШНА КУПІЛЬ І ЧА-
ХОТКА.

Англієйські лікарі Гіс і Ер-
він, управителі шпиталю в
Дромптоні, помістили в „Брі-
тїш Медікал Джорнал“ стат-
тя, з якої виходить, що одна
шеста частини, яких вони
лікували, набавилися цієї недуги
наслідком надмірної соняш-
ної купелі. Хирлять та визна-
чені люди, можуть лише по-
міркувати вилекуватися на
сонці. Кожний, якого сонце
мучить та запричєм підви-
щує температуру, або нічну
пріє, мусить залишити соняш-
ну купіль. Іншаке йому гро-
зить небезпека, що легко від
того занедужає.

МУЗИЧНА СТУДІЯ ПРОФЕСОРА
ЯКОВА І. МАЩЕКА.

На всі інструменти, фортепіано і спів.
Організування всіх родів оркестру і
хору. Музичні лекції відбуваються
в неділю, середу і п'ятницю від
6 до 9 години вечір по числам
1940 лет 5-та вулиця, кімната 4. Н.
(зод. 1-шого 1-2-го Елеву).
Порт. П. П. 210, 215, 216.

